

Přicházející Boží budoucnost

Hošťálková 3. 10. 2021

Písně: 215, 624, 500, 682, 453

Čtení z Písma: ep. Římanům 5, 1 - 11; ev. Matouše 21, 28 - 32

Text kázání: ev. Matouše 21, 28 - 31a

Milí bratři a sestry,

při každém shromáždění Kristovy církve vyslovují křesťané po celém světě známou větu z Modlitby Páně: **„Přijď království tvé.“** Co to znamená? Co si za tím představujeme? Jak této větě rozumíme? Na co přitom myslíme?

Lidem, kteří se tehdy shromáždili kolem Ježíše - spolu „s velekněžími a staršími lidu“ - a poslouchali, když jim vyprávěl podobenství o dvou synech nebyla představa království Božího cizí. Znamenala pro ně budoucnost, po které toužili a tesknili. Byla to budoucnost, která byla jejich vyhlášeným horizontem, kterou očekávali pro sebe - zcela osobně - ale i pro celý svět. Vždyť: kde vládne Bůh, tam se aktuálně děje spravedlnost a pokoj. Kde vládne Bůh, tam pomíjí obavy z toho, že život nemá žádnou váhu a hodnotu. Kde vládne Bůh, tam jsme osvobozeni k tomu, abychom dobře rozpoznávali kdo a kým vlastně člověk skutečně je. A tam kde vládne Bůh, tam už také nepůjde jeden proti druhému ani nebude mít jeden z druhého strach; tam se bude utvářet a růst pravdivé a živé společenství, společenství plné pravé, nefalešné lásky, společenství, kde budou moci lidé prožívat naplnění i plnost života. Království Boží, bylo vlastně pojmem a jménem pro budoucí čas, který se dostaví od Boha.

Co si myslíme o budoucím čase my dnes? Nad čím přemýšlíme, když myslíme na naši vlastní budoucnost? Jaké naděje vkládáme do příštích let a desetiletí? Příští týden jsou volby do parlamentu, pocítíme, že svůj hlas můžeme nějak využít k dobrému, anebo nad tím mávneme rukou a řekneme: je to všechno stejně zbytečné? A co si myslíme o budoucnosti tohoto světa? A můžeme přemýšlet ještě dále: Žijeme ještě skutečnou, živou, radostnou nadějí, nebo je naše naděje jenom rubem našeho strachu z toho, že všechno by vlastně mohlo být ještě daleko horší a tak díky za to, že to je tak, jak je? Ale je to potom ještě nějaká naděje, když se pevně držíme jenom toho, že tak špatně snad přece jen ještě není a nebude? Co si myslí křesťané, co si myslíme my, když se modlíme: **„Přijď království tvé“**?

Ježíš vyprávěl jeden z docela všedních příběhů. Je tak prostý a jednoduchý proto, aby se posluchači tehdy - ale ani my dnes - nesoustředili na nic jiného než na otázku: **„Kdo z těch dvou (synů) naplnil vůli svého otce?“**, a abychom se i my mohli přidat k odpovědi těch, kteří Ježíši tehdy odpovídali: *„Byl to ten, který po prvním „ne“, svého „ne“ lítoval, a pak přece jen šel a pracoval.“*

Ale Ježíš nám chce tímto příběhem zároveň něco povědět o očekávané a přicházející Boží budoucnosti. Chce otevírat naše oči pro to, abychom v pohledu na tuto budoucnost neviděli všechno jen jako komplikované a neprůhledné, ale abychom se mohli také této oblasti dotknout jednoduše, a zahlédnout ji jako průhlednou a srozumitelnou; stejně tak jako onen všední příběh, který Ježíš vypráví okolostojícím posluchačům a který nám připadá lehký a srozumitelný. Nechme se

tedy tímto jednoduchým příběhem oslovit, abychom se dozvěděli, co jím Ježíš sděluje také o přicházející Boží budoucnosti.

To první: **V Boží budoucnosti nebude nikdo pevně určen svou minulostí - nebude k ní pevně připoután.**

Jeden ze synů řekne „*ano*“, druhý „*ne*“. Tak tento příběh začíná - tak začíná mnoho našich příběhů, tak to jednoduše mezi námi chodí. Ovšem pro nás často tímto „*ano*“ nebo „*ne*“ také všechno končí. A tak se připoutáváme stále znovu a stále pevněji k tomu, co bylo, k tomu, co jednou někdo řekl, živíme to v sobě a držíme si navzájem od sebe odstup. Kolik času si uděláme na rozhovor ve kterém si řekneme, co nám brání v tom, abychom se k sobě dostali blíže, kde se vlastně stala chyba, proč se nemůžeme snést, kde a jak náš vzájemný spor začal a jak nemožně jsme se tehdy chovali. Vyčítáme si to, co bylo, a tak se stále více fixujeme na minulost.

Nepočítáme s tím, že by se člověk skutečně mohl ve svých postojích také měnit. A za málo, a vzácně možné, považujeme i to, že bychom se mohli měnit my sami. Kde se zabarikádujeme v minulosti, tam není žádná změna možná a proto také není možný ani žádný výhled k budoucnosti ve kterou bychom doufali a která by nás plnila živou nadějí.

Bůh, náš Pán, ale nikoho pevně neurčuje, nepředznamenává a nepřipoutává tím a k tomu, co bylo. Nedělal to ani s tehdejšími celníky a prodejnými ženami, pro které měl každý jen pohrdavý pohled. Je tomu tak proto, protože Bůh ve své lásce pokládá naši změnu za možnou a tak udržuje naši budoucnost neustále otevřenou. Nejsme určeni svou minulostí.

To druhé s prvním velmi úzce souvisí: **V Boží budoucnosti nebude nikdo určen a předznamenán jediným vyznáním.**

Jistě: občas je nutné povědět jasně sami sobě i jiným jak na tom jsme, kde stojíme a o co nám jde, co chceme. Taková jasná slova osvobozují a pročištějí ovzduší. Potřebujeme je na cestě našeho společného života. Potřebujeme například ono vypovězené „*ano*“, které si řeknou dva lidé na počátku své společné životní pouti, a potřebujeme také ono „*ne*“, kdyby se jednalo o špatné vztahy a špatnou cestu, která by se nám nabízela.

Ale i k tomu ukazuje náš příběh: I jasné a krásně znějící „*ano*“, nemá vlastně žádnou hodnotu, jestliže za ním nebude následovat a nebude je potvrzovat čin, život. A i kdyby neochotné „*ne*“ jiné zklamalo nebo rozzlobilo, mnohem důležitější než toto „*ne*“, je přece to, co se s člověkem stane dál, k jakému nahlédnutí, úsudku a změně smýšlení u něj dojde. Toto Ježíšovo podobenství se nám stane srozumitelným patrně teprve ve chvíli, kdy pochopíme, že se zde jedná o příběh Boží lásky, ve které se Bůh vztahuje k nám.

S naší lidskou láskou je to tak, že po prvním odmítavém „*ne*“, chce být člověk pro dobrou věc dále získáván, dobýván. Láska se přece nespokojí s pouhým jedním slovem, chce žít ve vzájemném vztahu. A především: Láska nemůže nikoho nutit - ve znásilnění už přece žádné lásky není.

A to, co platí o naší malé lidské lásce, platí mnohem více o velké lásce Boží. Nepožaduje žádná velká vyznání a přiznání, platí tady jen slovo lásky - jakkoli prosté - a to, co toto slovo s člověkem udělá, co v něm změní. Ne, nejsme předznamenáni a předurčeni tím, co jsme v minulosti - třeba nepromyšleně - řekli.

A to třetí: **V Boží budoucnosti nebude nikdo postaven mimo - pouze v tom případě, že by se vyloučil sám.**

Slovo, které Ježíš pověděl svým posluchačům, zní velmi tvrdě: „**Pravím vám, že celníci a nevěstky vás předchází do království Božího.**“ Ale i toto tvrdé slovo je stále ještě řečí lásky a pozváním, protože se svým posluchačům pokouší jasně a důrazně poukázat na opravdové nebezpečí, v jakém se nachází.

Lidé kolem Ježíše ale nemohou snést, že celníci a nevěstky mají v této chvíli před Bohem stejně takovou váhu a hodnotu jako oni sami. Je to pro ně opravdu tvrdé a těžko únosné. Je to dokonce tak tvrdé, že se později rozhodnou proti Ježíši a budou jej křížovat. Byli zbožnými a ctihodnými lidmi, ale nepochopili, že Boží láska zde je a platí pro všechny, nejen pro ně samotné. Chtěli pokládat svého Boha za své vlastnictví. Avšak lásku není možné mít, vlastnit jako nějaký majetek, není možné ji mít ve svém držení, člověk na ní může mít pouze podíl, může se na ní podílet, může být a žít v ní - v lásce.

Nakonec tedy ještě otázka: Kde stojíme v tomto příběhu my? Jedno je jisté - Boží láska je zde a platí také pro nás. Nejsme pevně určeni a svázáni naší minulostí, máme před sebou budoucnost. Naše slova, která jsme kdy vypověděli neznamenají mnoho, nemohou se postavit do cesty naší budoucnosti. Mnoho znamená míra naší lásky, která nás vede, nebo přece jen vede, k činu. A proto smíme mít - také my - účast na jeho, Boží budoucnosti - ovšemže - pokud se z ní my sami nevyloučíme.

Amen.